

Waar was de man met de hoed op 3 maart 2018

Zoals dat zo vaak gaat. Op het vinkentouw. U zult het wel begrijpen. De man met de hoed heeft dat springerige. Elk weekend heeft de man met de hoed zoiets van: "...laten we lol gaan maken ...". Maar laatslapers hebben daar niet altijd zin in. U weet dat ik een laatslaper ben. Ik kom dus gewoon nooit mijn bed uit. Het is veel te warm en genoegzaam, zeker bij deze kou. Ik draai mij nog een keer om. De man met de hoed is al wakker. Die is slim: ... gewoon wachten! (of z'n blaas begint op te spelen, òf hij zal wel zin krijgen in een mooie warme koffie ...)

Die man met de hoed is ècht slim. Altijd krijgt 'ie het weer voor elkaar om mij uit bed te luizen. Hoe komt die man met de hoed aan die ... nu ja ...

Zaterdag 3 maart. Het is koud in huis. Maar de plee, plassen ... èn die warme, mooie koffie lokt enorm. Zo gaan die dingen. Er ligt sneeuw op straat. Alles is wit. Tenminste, dat was eerder deze nacht. Nu ligt de sneeuw nog waar niemand gelopen heeft. Waar geen voetstappen staan. Bibberend plas ik mijn warme water weg. Jammer, al die warmte. In de hoge bergen, heeft men dat allang uitgevonden. Als je wilt klimmen, dan moet je vriendschap sluiten met de kou. Aan het eind van de dag, na grote inspanning: dan plas je in een fles. Het liefst een fles zo groot, zo ruim van volume, dat alle (warme) plas is op te vangen. Immers. De warme plas, opgevangen in de fles, heeft nog een functie. Met die fles, met opgevangen warme plas, kùn je nog iets. Je voeten warm houden bijvoorbeeld.

De man met de hoed heeft nooit last van koude voeten. (misschien vanwege het truukje met de fles, wie zal het zeggen)

Zo liepen wij, na een heerlijke koffie, op weg naar de supermarkt. Met de beste schoenen. Sommige stukken van de stoep waren sneeuw vrij, maar andere stukken weer niet. En dan heb je goeie schoenen nodig. Om niet uit te glijden. Het was een fijne wandeling. De man met de hoed liep langs een kinder-crêche. Dat is hier in de buurt. De crêche was gesloten. Immers, op zaterdag en zondag is nog steeds een traditie. Hard werken, dat is in orde, maar in het weekend horen de aapies thuis te zijn. Zo ook hier. Maar wel grappig. De man met de hoed bleef staan terwijl ik doorliep. Ik had het in eerste instantie niet in de gaten. De man met de hoed bleef staan. Keek naar een berg sneeuw. Sneeuw. Tja, echt waar. Ik kon natuurlijk niet blijven lopen, op weg naar de aanbiedingen in de supermarkt, zonder de man met de hoed. Die heeft verstand van aanbiedingen: van joepen voor weinig. Dus ik terug. Ik vroeg het mij af: "... waar sta je nou naar te kijken? Naar een berg sneeuw?" De man met de hoed werd als een onwillige hond meegetrokken ...kom op!

Wandelend door de krakende sneeuw, zo hier en daar, verder over de kalende stoepen, begon de man met de hoed te filosoferen. Het was buitengewoon spannend.

De sneeuw en de stoep, het kraakte onder onze voeten: "... kom nou maar op, waar stond je naar te kijken? ... je verhaal ..."

De man met de hoed begon ruimer recht op te lopen. Ik had mijn tas om de schouders met lege flessen. Die moeten ingeleverd, geruild voor vol. Dat was het plan. Naar de supermarkt: misschien nog sinaasappels voor weinig en een mooie fles rode wijn. Voor te joepen: 3 in de aanbieding. De man met de hoed begon te redeneren. Staan kijken naar 2 hopen sneeuw. Die ene hoop sneeuw had een lach, van kooltjes gemaakt. En twee ogen. Er lag een bezem bijna op de grond. Die andere hoop sneeuw had ook het een en ander. Maar het leek wel ... Ik heb goed staan kijken, ging de man met de hoed verder, goed staan kijken. Het moet te maken hebben met de zon. Twee bergen sneeuw. Die ene berg sneeuw was al wat in elkaar gezakt. Maar goed gekeken. Het waren 2 bergen van sneeuw, gemaakt door de kleintjes. In de crêche. Waarschijnlijk met hulp. Met koude handen zijn 2 bergen sneeuw vermaakt tot ... het bleef stil.

Ik vroeg het hardop: tot wát?

Jaja, ging de man met de hoed verder, even opletten met oversteken.

Twee bergen sneeuw. Ze zakken in elkaar beste vriend. Twee bergen sneeuw. Een sneeuwman en een sneeuwvrouw. Ik heb ze met elkaar horen praten. Daarom stond ik even stil.

"... man met hoed, dat kan niet, je kunt nooit 2 bergen sneeuw met elkaar horen praten ..."

Echt wel, vervolgde de man met de hoed. Ik heb het duidelijk gehoord. De sneeuwman vroeg namelijk aan de sneeuwvrouw: "... wat is het verschil tussen ons?" De sneeuwvrouw moest lachen. Ze lispelde iets naar de sneeuwman. Vervolgens moest de sneeuwman bijna hardop lachen. En dat was duur, hij smolt verder in de opkomende zon op deze zaterdag 3 maart in Tilburg.

De wandeling ging verder.

Zwijgend liepen we verder.

Ik zat mij te bedenken. Sinaasappels voor weinig. 3 flessen rode wijn en lege flesjes ruilen voor vol. Moeilijk is het niet vandaag. Maar koud is het wel. Heel koud. De sneeuw ligt zomaar op de stoep. Soms bevroren. Soms ligt de sneeuw los en verwaaid. In de supermarkt was het heerlijk warm. Daar hou ik wel van. Het was druk. Het ritueel van karretje/muntje, de flessen in de tomia-automaat (wéér één van de twee kapot) en kijken en rondlopen. Mooie sinaasappels deze keer. Voor weinig. Die gaan heerlijk in de blender. Daar maken we alcoholvrije drank van. Dat is een uitvinding van de man met de hoed. 4 kilo sinaasappels, appels of één pot appelmoes en een blik van de goedkoopste perziken. Allemaal door de blender, aangevuld met een exacte hoeveelheid aangezout water. Dan heb je een heerlijke vruchtendrank om te drinken. Je kunt niet elke dag bier drinken. Maar water, daar krijg ik een dikke buik van: en het lest niet. Vruchtensap: heerlijk maar ook zo zwaar. Melk: melk is voor kalveren.

De weg terug, na de koopjes in de supermarkt, liep de man met de hoed weer langs die twee hopen sneeuw. De man met de hoed keek even. Ik zag het. Ik zag het héél goed. De man met de hoed moest lachen, grimlachen onder die zonnebril. Dan hoor je het bijna kraken. Als een wandeling door versgevalen sneeuw. Wij liepen verder.

“ ... nou kom op!” probeerde ik weer ...

Onze straat inlopend begon de man met de hoed vanzelf. Ik zocht naar mijn sleutels. En terwijl het rammelen in het slot voortging vertelde de man met de hoed:

“kijk, ik zag twee bergen sneeuw ...”

Ik zag een paar kooltjes, zwarte kooltjes. Die moeten een glimlach en ogen hebben gemaakt. De bezemsteel half in de sneeuw. Ik miste een hoed. Vroeger had zo'n berg sneeuw ook een hoed op. Of een muts. Maar iets op het ... tja, op het hoofd. Daarom stond ik even stil. Geen van de twee hopen sneeuw had iets op het hoofd. Wat ik wél hoorde, dat was tussen die twee. Het was écht spannend.

De sneeuwman vroeg aan de sneeuwvrouw: “ ... gaat het nog?”. Ja hoor, was het antwoord. Geen verschil hier. We gaan samen. Misschien in dit geval ik iets eerder dan jij. Maar ik sta hier wat meer in de zon. En dat geeft verschil. En dat geeft niks. De sneeuwman hoorde het aan en vroeg: “ ... er is dus geen verschil tussen een sneeuwvrouw of een sneeuwman? “

Nee natuurlijk niet!

Wat zou nou het verschil kunnen zijn tussen een sneeuwvrouw en een sneeuwman? Was het gedecideerde antwoord van de man met de hoed terwijl wij ons koude huis binnen liepen.

“... geen idee ...”

Tja, daar neem ik dus geen genoeg mee. Ik herhaalde de vraag aan de man met de hoed terwijl de boodschappen op het aanrecht werden uitgeladen. “ ... kom op! Je moest lachen! ... jij loopt niet zomaar 2x een berg sneeuw voorbij zonder een opmerking die je weer zelf hebt zitten uitbroeden ... !” Met het dichtklappen van het laatste keukenkastje, alle boodschappen op hun plekkie, de kachel op een veilig warm, begon de man met de hoed de weg naar de doos met sigaren. Ik had een eerste flesje opgeknikt. Een ruime stoel was snel gevonden. De verwarming knakte op de vertrouwde manier. Vuur: en de sigaar gaf de eerste rookpluim.

“... nou, kom op, die twee bergen sneeuw ... het verschil! Jij hebt iets vnzigs zitten bedenken ...”

De man met de hoed gunt mij altijd de sigaar als de hoed is opgehangen. Dan zijn we weer samen. Ik nam een schuimend slok en keek naar de kringelende rook van een zalige trek warme tabak.

Het verschil ... pfffffffff, ging de rook nog eens door de kamer. De buizen en radiatoren trokken nu echt hard van de warmte: krakend in het warmer wordende huis ...

Het verschil tussen een sneeuwman en een sneeuwvrouw ... pffff, = simpel toch?

Sneeuwballen.

—M—
()
(>
/ \